

— מודעה —

התגלולות השם בתקופתנו

ידעתי ילד קטן שמונך בראשון במרץ בשנת 1936 בהעלה ע"ג הסאלה בגרמניה. הוריו בעצם לא רצו בילד נוסף בתקופה, בה בור וחטר - בית לשעבר מאוסטרית בשם אדולף היטלר השתלט על גרמניה, והחל לבסס משטר דיקטטורי בעזרת בריוני האס-אה שזו שהיה מופנה בעיקר נגד האוכלוסייה היהודית. רק לימים, כאשר היילד הקטן בשם קלאוס כבר למד בגימנסיה, היה זה בעבה לעזיזי שול אחותו, ארנסט קארל, שלפנתע החל לקרוא לו תור צחקוק בניו בשמו של הפירעה המצרי, רעמסס. כשקלאוס ביקש להביא את משר התנהגותו, הצהיר ארנסט ק. כי הוריו ביקשו להפסיק את ההריון ולהפילו באמצעות חרפה הממותגת בשם "רעמסס". בזמנו שווקו גם אמצעי מניעה תחת אותו מותג.

אולם, ברצוני להמשיך בסיפור חי" על ציר הזמן: בשנת 1938 העתיק אביו של קלאוס, אריך, את המשפחה מטעם הפקידו כאדריכל נחוץ ומזון לעיר האוסטרית לינץ ע"ג הדונבה. אמו של קלאוס, שרלוטה פילץ (ממשפחת איילפלד) הייתה טורנית כפיתית שאף הקפידה על שמירת "ישורן של ציציות השמיים. בקיצור: החורף של 1938/1939 היה קר מאוד ומושגל מאוד. ואף על פי כן, זרקוק אותו אמו עם מחלתו החוצה, לפני הדלת. וכאשר קלאוס שוב נגש במורד הנבעה והביט לשמלה לשמי השגל האפורים, פתאום נפתחו מעליו. והוא ראה מראה אישי עתיק יומין ושעורו שירב ישוב על כיסא-זרב ומוקף אור זהוב, אשר הסתכל על היילד הקטן ממרחם. בדומה לתיאורו של השליח יוחנן בספר ההתגלות בפרק הראשון (פסוק 14), עינו "שלהבת אש" ומקרינות רוח המלכותית. אלוהי אברהם, 'צחק ויעקוב, בורא העולם כולו האדיר, עוד לא נודע אז ליילד הקטן כלל וכלל. רב עוצמה היה גם הכוח הבלתי-נראה שיצא ממנו ועורר ביילד חששות אשר עילאי עד כדי שפרץ בבכי. בעצם, לא ניתן לחאר את חזות הוד מלכותו השמימית, מכיוון שבמראהו תפיש את כל האדם כולו. ולפי שולא ניתן להתבונן באלוהים כמו בתמונה, כל הכוחות והתחושות נששו את היילד כך שולא הריגש עוד כאב - ונפל כמת לחוג השגל. איננו יודעים כמה זמן שכב שם בשגל הקר. כאשר שבה אליו ההכרה, המראה המופלא שוב נעלם.

קלאוס הקטן רץ הביתה, אך לא סיפר דבר על המראה שראה ושחרץ את גורלו לכל חייו. אביו בערבו שול אותו יום ביקש מאמו, שתלמד אותו להתפלל והתפלל עמה את תפילת "אבינו שבשמיים" מפני שיהיה (אדוני) הוא באמת ה-"אבא בשמיים".

בשנת 1938 סופחה אוסטריה לרייך הגרמני. מבני "השפאלרהורף" ראה קלאוס במעם הראשונה את "הפירר" (המנהיג) אדולף היטלר, כשעבר, עומד במוכותו. על פני ההמון הממתין לו בדריכות. הקהל יצא מכליו מרוב התלהבות שהזכירה קבלת פני-אול ולא בן-אנוש. בשנת 1940 העתיק אביו את מגוריה של המשפחה שוב, והפעם לברלין, בה שהו עד 1943 וחוו את ההפצצות הכבדות של הבריטים בתחילה ומאוחר יותר גם של האמריקאים שהצטרפו אליהם. שם גם ראה את היטלר פעם שניה, כשהופיע בחלון שול בניין הקנצלר של הרייך. הוא נעשה עד, כיצד בני אדם מכל שכבות העם סגרו לאיש הזה עד כדי ציפיה לישועת נפשם, שמקורה הבלעדי אצד

מצא עצמו קלאוס יחד עם אנשים אחרים במדבר. הוא הבחין באוהלים נבונים וגם במשפחתו. כאשר קול גדול לבסוף דיבר אליו כך: "אנסה אותך כמו שניסיתיו את משה" והראה לו כי ינסה אותו בבשר, כאשר קלאוס הקיץ משנתו והתעורר. למחרת בבוקר, בראשון במאי, דיבר קלאוס אל הקב"ה כך: "אם אכן אהיה כמו משה, צייר-נג לי עוד ביום הזה צלב לבן בשמיים". אביו עוד באותה שעה התחרט וביקש סליחה מהקב"ה על חוסר האמונה לדרוש לו סימן. אחר כך כבר שכח מהסימן. אלא שבעבר, כשיצא לרוקן את פה האשפה ונשא את עינו אל השמיים, ראה צלב גדול ולבן פרוש באלכסון מעל ביתו, מכיוון שמשפטו וצדקתו של האלוהים "לעולם אינם רחוקים" (בגרמנית: *mic fern*, כשמהו שול העיירה בה התגוררו אז). כדי לוודא שולא לקה בהזיה, קרא לאשתו שתצא ותגיד לו מה היא רואה בשמיים מעל והיא אישרה לו שראתה צלב גדול. למחרת, בשני במאי 1962 התקרבו לפתע מנהליו של קלאוס אל שולחנה במקום עבודתו ועשה תנועות בידיו כאילו פתח מניפה מפירוס תוך ששאל מי עשה כך. הרמתי כתפיים והוא השיב לי: "משה" ושוב נעלם.

ב-12 בדצמבר 1962 ראה קלאוס את "כבוד השם" ולצדו את השמש שגורחה כחיה לעומת השכינה האלוהית הוותרת. אולם, הנוס הגדול ביותר קרה ב-17 בינואר 1963 כאשר קלאוס קיבל את הודעתו של יו"ר מועצת היהודים העליונה בקרלסרוהר/באדן דאז, מר פרוינד, כי נמצא התייעוד בקהילה היהודית בעיר הולדתו, האלה ע"ג הסאלה, ששני הוריו היו בה רשומים כיהודים כשרים מלידה. בליילה מה-14 ל-15 באפריל 1963 הראה לו הקב"ה את צלבי הקרבות שחירפו את נפשם על קידוש-השם והוסיף הסברים לכל אחד - כולל זה של ישוע בו מאסו העם היהודי תחת הנהגתו של יו"ר הסנהדרין, יוסף בר קפיא הכהן. בליילה מה-27 ל-28 ביוני 1963 חש קלאוס את קרבתו של הקב"ה שוראה לו כעת את צלבו שלקו, עשוי זהוב עור, בליילה מהחמישי לעשירי באוקטובר ראה את אימי השואה ותוך כך יהודים שגרצחו ושמעו את קולותיהם וזעקות השבר מתוך חדרו הג במחנות הריכוז של הנאצים. גם את הארזים הגוראים הלכו הסביר הקב"ה בקולו הצכול העמוק. אין אף יהודי, מסך ועד קשישהוה, שיישכח אצלו בשל מוצאם!

ובעקבות כל זה הוענק לקלאוס ב-23 בינואר 1967 שמו העברי "משה" על ידי הרב הראשי, הדר"י יצחק אמיר ליכטינפלד, בועדת רבני גרמניה. כמו כן, לאשתו טרו "חוצה", ולי"ציה, תמר, מרים ודוד. כבר ברביעי באפריל 1965 עלתה כל המשפחה של קלאוס משה פילץ לישראל בראשונה והשתכנה בקיבוץ אילת השחר בצפון, שם קיבל משה מטעם הנהלת הקיבוץ את האחריות על הצאן, 384 הכבשים. יש לציי"ן כי במיוחד כבשה אחת עצמדה אליו תמיד כמו בהשגחת שמיים. זו הכבשה שחסמה בראשה את דרכו בעמק הירדן ומנעה בכך שידרוך על הנחש הארסי ביותר במזרח התיכון.

עם שובם לגרמניה יצא לאור ספרו הראשון "שראל במוקד" (הוצאת ספרים טלום), מה שיצר את החברות האמיעה עם המו"ל המפורסם אקסל צ. שפרינגר. אינו היה

פני-אל ולא ב-אנוש. בשנת 1940 העתיק אביו את מגוריה של המשפחה שוב, והפעם לברלין, בה שרו עד 1943 וחוו את ההפצות הכבדות של הבריטים בתחילה ומאוחר יותר גם של האמריקאים שהצטרפו אליהם. שם גם ראה את היטלר פעם שניה, כשהופיע בחלון של בניין הקונצר של הרייך. הוא נעשה עד, כיצד בני אדם מכל שכבות העם סגדו לאיש הזה עד כדי ציפייה לישועת נפשם, שמקורה הכלעי אצל הקב"ה, מידי רצח ההמונים המתועב היטלר שבשמו גם בירכו איש את רעהו. ולא די בזה, אלא אף בכירי הכנסיות שיחטפו מעולה ויברכו זה את זה בשמו והעמיסו על עצמם חטא ופשע לפני הקדוש-ברוך-הוא, יהוה אלוהינו.

כאשר משפחתו של קלאוס הקטן התמורה ברחוב פראג 2 (Prager Strasse), נתעצמו ההפצות האוויריות של בעלות הברית דווקא ביום הולדתו בראשון במרץ מהסיבה שבשני לוחדש חל "יום חיל האוויר הגרמני", עת ש"הלוכטשרוט" הרמן גרינג התאווטן התרברב, כי שום מטוס אויב לא יצליח לחדור למרחב האווירי של גרמניה. לבסוף קלאוס סירב לכל קבלת מזון מרוב חוועות שראוה, עד שאמו הוצאה עמו ואחותו לעיר לוקא, דרומית לברלין.

לימים, בגימנסיה, קלאוס אמנם היה לתלמיד המצטיין בשיעורי הדת, אבל הוסיף לשאול את עצמו כל ימי חייו מה פשר התנלותו של האל המזל בגיל צעיר כל כך. כמעמד ראשון בתכנית לחיכוי תלמידים בין גרמניה וצרפת אחרי המלחמה, הוא נשלח בשנת 1950 מגימנסיה-ה"ארמו" (Schloss-Gymnasium) במיינץ לפריס, בה עוד שררה טינה יוקדת כנגד כל דבר "גרמני".

במהלך לימודים משפטיים מעשיים בבית משפט השלום המחוזי בעיר בינו, נהג קלאוס, שבינתיים הפך לבחור צעיר, לבקר בסופי שבוע בבית הקולנוע כדי להתעדד מעט מכל התיקים הפיליטים. אחרי כן נהג לאכול ארוחת ערב במסעדה. באחת מהן, הקרויה "אל השמש" (Zur Sonne), הוסיף חפרים יומי תלוי בחוץ לאכול "לֶבֶבֶת באידוי". בפנים מצא שולחן פנוי. מולו ישבה קבוצת אנשים באמצע שיחה ערה וקולנית למעט גברת צעירה אחת, כפי ששם לב, שלא השתתפה בה - עד שמגוברת יותר מנחה אליה בצרפתיות. הוא לא הצליח ליצור עמה שום קשר באותו ערב. כאשר יצא לקלאוס למחרת, ביום ראשון, עם אביו, אז כבר האדריכל הראשי במפעלי מ.א.ג., לטיול והם הגיעו למרכז העיר מיין, דיבר הקב"ה בלבו ה הגברת הצעירה, שלבו ביקש לפגוש, מחכה לו ליד כנסיית קווינטן הקדוש. וכי עליו להודיר. מיד נפרד קלאוס מאביו ורץ לאותה כנסייה כשטרם, לימים אשתו, אכן המתינה שם. בשנת 1959 היא נישאה לו לאישה בערייה של מיין. וטוח היתה עקרה - עד שקלאוס קרא לאביו בשמים והיא הרחה וילדה בת ביום 24 בדצמבר 1960 (חג המולד). בשנת 1962 מולד להם בן ושמו דוד בעיירה ניפח (Niefern) סמוך לעיר פפורצהיים (Pforzheim).

התינוק תלה בגיל המישה חודשים כה קשה מהתייבשות, עד שנראה כמו זקן מרוב קמטים. למחרת ביקש מנהל בית החולים "השילוח" בפפורצהיים, הפרופ' בראון, מאביו בשיחת טלפון, כי עליו מיד להגיע למחלקה מפני שבנו גוסס. כשהגיע לבית החולים, נפל האב, קלאוס, לנוכח התינוק המורדם ומונשם ובנוכחותם של הרופאים על ברכיו וביקש מהקב"ה שייציל את חייו. ואף על פי שהתינוק נשאר בחיים, הודיע פרופ' בראון, כי היה לו בלילה במשך כשעתיים ארוע מוחי כה קשה, שגם אם לא ימות, דינו לסבול כל חייו מפגער שכלי קשה וכל המתלווה לכן. למשך חודשיים נשאר מאושפז עד שלבסוף שוחרר - ילד בריא. בעשירי בפברואר 1962 נתמלא קלאוס מתאם רוח קודש חור כדי עיון מעמיק במכתב הקודש של המקרא ונפוא האור לרגע קט ונעשה זורר ולבן בד בבד עם זעזוע בעקבו בהכיר את בהירותו ואמיתותו של האלוהים. בלילה בין ה-14 ל-15 באפריל בשנת 1962 ראתי בחלום שני יהודים. הראשון, שקלאוס ראה, הפנה לו את גבו בבנו. ואילו השני, שנראה דומה לראשון, אבל נמוך יותר וחביב יותר, פתח את זרועותיו וחיבק את קלאוס אל לבו. בהמשך הראה לו הקב"ה חזונת לילה רבים, כמו אחד, בו מצא עצמו קלאוס בעיר גדולה וחרבה, בה לא נותר אבן על אבן. רק במתאר רחוב ראשי עוד ניתן היה להבחין. מחוץ לעיר, עמד קלאוס בשדה חיטה זהוב מוכן לקציר. בלילה מה-30 באפריל לראשון במאי 1962

בראשה את דרכו בעמק הירדן ומנעה בכך שידורו על הנחש הארסי ביותר במזרח התיכון.

עם שובם לגרמניה יצא לאור ספרו הראשון "ישראל במוקד" (הוצאת ספרים טלוס), מה שייצר את החברות האמיעה עם המו"ל המפורסם אקסל צ. שפרינגר. אילו היה נשאר משה בקיבוץ, הייתה הפגיעה הישירה היחידה בו במלחמת ששת הימים בשנת 1967 משמדה את הדייר וכל החיות בו שכן עוד נמכרו אחרי שלא נמצא מחליף לתפקידו עם עזיבתו.

חשמית עלתה המשפחה ארצה ברבעי באפריל 1967. הואיל ולא מצא מנא לבקר בירושלים בשיהיו הראשונה בארץ, הגשים זאת עכשיו, ב-21 במאי 1967. חברו, הד"ר יוסי ריבלין יחד עם משפחתו של ליאו סביר (אביו של אורי) הראו לו את העיר. לימים ראש משלחת בשיחות השלום באוסלו, היה אורי סביר אז עוד תלמיד קטן והחזיק את משה בידו. אולם, מפני שמשה התכוון לבוא לפני הקב"ה על הר הציון, הוא שחרר את המשפחות ריבלין וסביר קודם הביתה. ואז, בעומדו במגדלה של כנסיית הדורמציאנה פנה קודם לזה הויתים וביקש מהקב"ה לאחד את העיר ירושלים. ובפנות מבטו צופנה ביקש משה להשיב לישראל גם את שטחי יהודה והשומרון. בקשת תפילה זו הושמעה כשלושה שבועות מאוחר יותר, כאשר המלך חוסיין הצטרף לקולות המלחמה של נאצר המצרי וגרם לפרוץ מלחמת ששת הימים. סופה, שביטלה את הצו הרה הגורל שהוציא בזמנו הקיסר הרומי הדריאן, שבא לאסור על כל יהודי לשוב אל מולדתו ולשאת בה תפילה, הפך את ארץ יהודה למחוז חמי בשם פלסטין ("ארץ הכלשתיים") וחוץ כך ביקש לנתק לצמיתות כל קשר בין עם ישראל לארצו. אלא שזה נוגד את תכניתו של הקדוש-ברוך-הוא: ב-12 בפברואר 1968 קיבל משה את ההבטחה האלוהית, לאמו: "אל תחת כי אוהיה עמך" ובלילה מה-10 ל-11 באפריל 1968 אף הבטית, לאמו: "לא אנוח עד אשר העם הזה שוב יהיה עמי ואני אלוהיו".

במהלך סבבי הריאות אליהם הזמין את משה בעיקר בגרמניה, הולנד ושווייץ מצאו מאמינים רבים רופא שלמה אף ממחכת הסרטן על ידי תפיכת האמונה. אחרי הכל, גם אשתו העקרה, סופה הרביאה שלשה ילדים לעולם. אנשים נרפאו אחרי שבאו אליו "חדורים באמונה". לרגל ביקור על הר התבור ב-30 בנובמבר 1983, ביקש לבקר שם בבזיליקה שהייתה חסומה. בנוכחותה של אחות לאמונה ותיקה מגרמניה התפלל עם בחוץ בעבור עולם טוב יותר לכל מלחמות ואלימות ובעיקר עבור יישום רצונו ותכניתו של הקב"ה עם עמו ישראל - ולבסוף עם העולם כולו. כאשר שב יחד עם קלרה קמפפר אל רכבו, המחין לו שם אב הכנסייה ישוב על ספסל לפני הבניין במרכבו החום, ומיד קם ובא אליו והציג את עצמו בשמו מישה ד'ארנו. מיד חיבק אותי והצהיר מגיגית: "כרה מדבר ה': חזק ואמץ ותשמש, אל תפחד והאמן רק באלוהיך, כי הקב"ה יהיה עמך בכל הדברים שעליך לבשר בשמי ושחלק מייעודך" ובעודי כותב את שורות העדות הכללו היום, בשבת, ב-15 באפריל, נשמע קול מיצוץ גדול ברחבי הארץ, שנגרם מכניסת מטאור זורר לאטמוספירה מעל ארץ ישראל, וזיעזוע את מי ששמע וראה אותו. אמן.

מי שמעוניין ליצור קשר עם המחבר, קלאוס משה פילץ, וקהילתו, יכול לעשות זאת לכתובתו של עוזרו:
מיכה אובסינסקי
רח"ה הקוקיה 21
ראשון"צ 7554821
מייל: micha.owsinski@gmail.com